

Mă iubești?

„Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?“ (Ioan 21, 16)

Acesta este un text foarte scurt și foarte simplu, așa că unii ar putea crede că este foarte ușor să spui ceva despre această temă. Intenționez să mă limitez la un punct și vă rog să luați seama la acest punct. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să pregătească inimile noastre pentru acest studiu.

Isus îl întreabă pe Petru dacă Îl iubește. Întrebarea Lui nu se referă la dragostea lui Petru față de Împărăția lui Dumnezeu sau față de poporul Lui, ci subiectul ei este însăși Persoana Lui, a Fiului lui Dumnezeu. „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?“ Isus nu spune: „Recunoști acum cât de corectă a fost atenționarea Mea, atunci când ți-am spus să veghezi și să te rogi? Simone, vrei ca începând de acum să renunți la încrederea în tine și să iei seama la atenționările Mele?“ El nu spune nici măcar: „Crezi acum învățătura Mea? Te vei încrede de acum încolo în Mine, Cel de care nu demult te-ai dezis?“ Și nici nu spune: „Îți plac rânduiețile Mele? Crezi în autoritatea Mea? Vrei să Mă mărturisești ca Fiul Celui Preaînalt?“ Nu, Isus nu întreabă de aceste lucruri, ci numai de un lucru: „Mă iubești?“

Isus se adresează lui Petru cu numele lui cel vechi, pe care l-a avut înainte de convertirea sa: Simon, fiul lui Iona. Vrea să-i aducă aminte ce a făcut harul pentru el, și apoi întreabă numai de dragostea lui. Întrebarea are a face cu dragostea personală a lui Petru față de Persoana lui Isus Hristos. Aceasta este singura temă a vorbirii mele.

Să observăm că iubitul și înțeleptul nostru Mântuitor îl întreabă pe Petru de dragostea sa cu cuvinte simple și clare. Nu era „o sondare a terenului“, ci o întrebare direct la subiect, căci această temă nu acceptă dubiu sau îndoială. Așa cum medicul verifică pulsul pacientului pentru a recunoaște inima, tot așa Isus a verificat pulsul sufletului lui Petru. El nu a zis: „Simone, fiul lui Iona, te căiești de nebunia ta?“

Căința este un dar plăcut al harului, dar Isus a considerat că este înțelept să cerceteze dragostea, căci în mod sigur un ucenic care Îl iubește pe Domnul său este adânc întristat dacă s-a dezis cândva de El. Domnul nu-l întreabă pe ucenicul Său dacă are credință, care ar fi putut fi pusă la îndoială, căci el spusese: „Nu-L cunosc pe Omul acesta!“ Era o întrebare deosebit de importantă, dar răspunsul a fost dat atunci când Petru și-a mărturisit iubirea sa; căci cine iubește, acela crede, și nimeni nu crede în Mântuitorul, dacă nu-L iubește.

Domnul nu a mai luat în considerare celelalte puncte – sau mai bine spus, El a cuprins toate celelalte puncte într-o singură întrebare: „Mă iubești?“

Învățați din această realitate, căci un lucru trebuie: iubirea față de Domnul Isus este punctul principal, nervul vieții, la care trebuie să luați bine seama!

Această întrebare a pus-o Isus de trei ori, ca să arate că ea are prioritate. Acest cui trebuia bătut așa de bine, căci lovitură după lovitură a căzut de trei ori pe capul lui. Cu vocea și privirea neschimbate, Domnul a întrebat: „Simon, fiul lui Iona, Mă iubești?“

Dacă vă verificați, uitați-vă adânc în inima voastră și faceți o cercetare profundă cu privire la iubirea voastră. Îl iubiți voi cu adevărat pe Isus? Dacă în general doriți să glumiți, luați de data aceasta chestiunea în serios.

Gândiți-vă că Domnul Isus i-a pus această întrebare lui Petru până când l-a întristat. Atâta timp cât Petru a fost recunoscut ca ucenic, el trebuia să fie gata să accepte cea mai grea mustrare; de aceea n-a fost ușor să-l faci să se întristeze. Domnul nostru insistă mult timp, până produce o durere sinceră a inimii; însă cu această ocazie, El a repetat întrebarea într-un mod înțelept, până când a atins dureros rana nevindecată a lui Petru. O decizie de trei ori necesita o întreită mărturisire. Durerea pe care Petru l-a pricinuit-o Domnului i-a fost acum adusă aminte prin durerea pe care a simțit-o.

Dacă acum voi pune această întrebare în mod repetat, până când voi întrista pe unii din voi, până când pe mine însumi mă voi întrista, atunci nimeni să nu mă acuze din cauza aceasta. Dacă vă mângâi, este o lucrare bună, dar uneori este mult mai bine dacă vă întristez. Nu totdeauna mâncarea dulce este cea mai bună hrană, pe care v-aș putea-o aduce; medicamentele amare sunt uneori cele mai folositoare. De dragostea adevărată este aproape totdeauna legată durerea.

Numai cine are o dragoste prefăcută merge prin viață fără teamă și fără exerciții ale inimii. Este mult mai bine să vă întristez și voi să vă cercetați inimile decât să vă simțiți siguri, iar la urmă să fiți înșelați.

Am văzut că întrebarea a fost pusă atunci de Domnul Însuși. Ce am gândi noi, dacă Domnul Isus ar veni și ne-ar întreba pe fiecare: „Mă iubești?” După ce am cântat împreună cântări spre lauda lui Isus, iar apoi uniți în rugăciune și din inimă am luat parte la glorificarea Lui, ni s-ar părea ciudat dacă ne-ar întreba de dragostea noastră pentru El. Cu toate acestea, El ne-ar pune justificat o astfel de întrebare.

Să presupunem că Domnul tău te-ar întâlni astăzi, când ești singur, și te-ar întreba: „Mă iubești?” Ce-ai simți tu în acele momente? Te-ai simți lezat și ai începe probabil să tremuri și să te gândești la o mulțime de motive de ce tocmai astăzi ți se pune această întrebare? Și dacă Domnul ar repeta de trei ori întrebarea, nu ai simți că inima ta este profund cercetată?

Doresc ca să consideri această întrebare ca fiind adresată ție, ca și cum ar veni de la Domnul tău. Uită că ea este adresată de un vestitor al Cuvântului. Ascult-o ca fiind rostită de Isus, care prin sângele Său te-a salvat de la moarte și de la iad.

Isus îți adresează această întrebare – sau nu are nici un motiv s-o facă? Te scoate din mulțime, te privește direct în ochi și spune: „Simon, fiul lui Iona, Mă iubești?”

Tu știi dacă este un motiv să-ți pună această întrebare. Răspunde-ți numai ție, căci El pe tine te întreabă. Nu te ocupa cu Natanael, cu Toma sau cu cei doi fii ai lui Zebedeu.

„Mă iubești?” Bate inima ta cu adevărat pentru Isus? „Vino, Petru, spune, da sau nu?”

Tu spui „da”, dar este așa? Domnul să ne dea harul să ne cercetăm serios cu privire la această întrebare, să dăm o mărturie adevărată și să spunem adevărul, tot adevărul și numai adevărul!

Lipsește dragostea pentru Isus

O costatare tristă, dar adevărată! Poate chiar în inimile noastre lipsește dragostea pentru Isus. Nu cunosc nici un mijloc care ar putea să ne protejeze de aceasta. Darurile noastre poate ar face pe semenii noștri să nu ne pună o astfel de întrebare, dar pe noi înșine n-ar trebui să ne rețină nimic ca să ne punem această întrebare, căci în mod sigur pe Domnul nu-L va reține nimic să nu ne întrebe: „Mă iubești?”

Nici chiar religiozitatea nu face ca această întrebare să fie de prisos. Suntem noi mărturisitori ai credinței? Participăm cu toată inima la orele de adunare? Da, dar sunt mii, care fac aceasta, sute de mii, care fac aceasta în fiecare duminică, și totuși nu-L iubesc pe Isus.

Frații mei, nu sunt mulți oameni impresionați de forme și ceremonii? Dacă slujbele religioase plac ochilor și urechilor, nu sunt ei atunci foarte mulțumiți? Dragostea pentru Isus este necunoscută multora care se numesc creștini. Cunoaștem pe unii care luptă pentru prezentarea corectă a învățaturii; atâta timp cât predica corespunde mărturisirii de credință și fiecare cuvânt este exact și corect, ei sunt mulțumiți; dar nu sunt mișcați de dragostea lui Isus. Pentru ei credința nu este o chestiune de inimă, ci de minte. Acești oameni nu știu nimic despre un suflet viu care iese în întâmpinarea unei Persoane vii, de o inimă sângerândă legată de o altă inimă sângerândă, de o viață care se hrănește dintr-o altă viață și care dă naștere la iubire.

Cunoaștem frați care sunt foarte extremiști. Dacă vestitorul Cuvântului se abate numai puțin de la concepția pe care o au ei despre credință, atunci ei sunt cuprinși de o repulsie evlavioasă cu privire la o învățătură nesănătoasă și nu pot să-l mai audă. Chiar dacă în restul mesajului Isus este prezentat viu, nu are nici o valoare, pentru că el nu poate să rostească „Șiboleț”.

Ce este altceva credința adevărată fără dragoste, decât numai o catacombă în care este îngropată credința! Este o colivie fără pasăre, coasta aspră a unui om din care s-a scurs viața.

Mi-e teamă ca nu cumva curentul general al vieții bisericești să curgă mult mai mult în direcția aspectului exterior și mai puțin în direcția unei dragoste profunde, arzătoare pentru persoana lui Isus. Dacă veți vesti mai mult credința din inimă și credințioșia față de Dumnezeu, atunci

creștinii cu numele vă vor numi cu sânge rece mistici și vor începe să vorbească despre pericolul școlii pietiste a religiei.

Credința este pentru cei mai mulți o binecuvântare, care are a face numai cu Persoana lui Isus Hristos. Căința cea mai adevărată este aceea care arde la privirea suferințelor Lui; și cea mai adâncă dragoste este dragostea față de Persoana demnă de adorare a singurului Fiu născut al lui Dumnezeu.

Eu privesc învățătura despre har ca și îmbrăcămintea Domnului meu, care miroase a mir, aloe și casia. Prescripțiile sale le văd ca pe un sceptru; este un baston cu vârful de argint și este o bucurie pentru mine să le ating și să găsesc mângâiere în puterea lor. Privesc învățătura Evangheliei ca pe un tron, pe care stă El, și mă bucur de acest tron de fildeș poleit cu aur. Dar Persoana Sa este mai plăcută decât îmbrăcămintea Sa, mai scumpă decât sceptrul, mai măreață decât tronul, și a-L iubi pe El este nucleul credinței adevărate.

Dar probabil voi nu-L iubiți deloc? Aveți o formă exterioară de religie, dar taina Domnului nu este în voi. Nu este de nici un folos să cinstești ziua de sabat și să uiți pe Domnul sabatului, să iubești Locul sfânt, dar nu pe Marele Preot, să iubești nunta, dar nu pe Mire. Îl iubești? Aceasta este întrebarea. „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?”

Nici chiar cea mai înaltă slujbă creștină nu exclude această întrebare. Petru era un apostol, și totuși a fost necesar să fie întrebat: „Mă iubești?”, căci a fost cândva un apostol care nu L-a iubit pe Domnul, care L-a vândut pentru treizeci de arginți. Numele lui Iuda ar trebui să facă să răsună clopotele de moarte pentru toată încrederea îndrăzneată cu privire la poziția noastră „funcțională”. Numele noastre ar putea sta scrise pe lista conducătorilor evanghelici, și totuși nu în cartea vieții Mielului. Fratele meu, vestitor, bătrân, este necesar să ne punem singuri această întrebare: „Îl iubești pe Domnul?”

Savurarea marilor privilegii creștine nu face de prisos această întrebare. Petru, Iacov și Ioan au fost apostolii privilegiați. Ei au fost martorii unor minuni făcute de Domnul, care au avut loc în ascuns și care n-au fost văzute de nici un ochi omenesc. Ei au văzut pe Isus pe muntele schimbării la față în toată slava Sa; ei L-au văzut în grădina Getsimani cuprins de fiorii morții. Și chiar dacă au fost așa de privilegiați, Domnul a considerat că este bine să întrebe căpetenia lor: „Mă iubești?”

O, fratele meu, tu ai avut o bucurie mare, ai fost pe muntele Tabor, ai fost luminat de lumina Sa strălucitoare! Cunoști atât teama lăuntrică, cât și bucuria spirituală. Tu ai fost persoana de încredere a Domnului și ai mâncat pâine cu El. Cu toate acestea gândește-te, a fost unul care a făcut toate acestea, și care totuși nu a ținut cont de Domnul. De aceea este necesar, fratele meu, să ți se pună această întrebare: „Mă iubești?” Este foarte ușor să-ți imaginezi o experiență, dar ceea ce este mai greu, este să ai o inimă iubitoare. Poartă de grijă ca s-o ai.

Frații mei, nici cea mai mare căldură a râvnei pentru Domnul nu înlătură necesitatea unei astfel de întrebări. Petru a fost un ucenic plin de înflăcărare. El a strigat pe marea Galileii: „Doamne, dacă Tu ești, poruncește-mi să vin pe apă la Tine!” Ce îndrăzneală! Ce credință! Ce râvnă! Nici aici, în istorisirea noastră de pe malul mării Tiberiada, Petru în râvna lui precipitată nu poate să aștepte până când barca ajunge la țarm. Își înnoadă mantaua și se aruncă în mare, ca să meargă la Domnul, pe care Îl iubea. Domnul îl întreabă pe acest Petru, stăpânit de o râvnă precipitată: „Mă iubești?”

Tinere, tu o iei în serios cu școala duminicală, ai căutat mântuirea celor mici, încurajezi pe alții și la orice întrunire, la care iei parte, aduci viață! Și totuși este necesar să te întrebi, dacă Îl iubești sau nu cu adevărat pe Domnul. Poate stai la colțuri de stradă; te bucuri să vorbești celor batjocoritori despre Isus, chiar dacă oamenii sunt sau nu consternați din cauza aceasta. Știi însă exact, dacă Îl iubești pe Isus?

Sora mea, tu îi vizitezi pe cei săraci și îngrijești de cei ce sunt în nevoi, depui efort să faci bine celor tineri și ești plină de căldură pentru lucrarea Mântuitorului! Noi toți te admirăm și sperăm ca râvna ta să nu se răcească. Dar cu toate acestea, și ție trebuie să ți se pună întrebarea: „Îl iubești pe Domnul Isus?”

Există o râvnă, care se hrănește din respectul față de părerea celorlalți oameni și care este susținută de dorința de a fi văzut folositor și de a fi considerat serios. Există o râvnă, care este mai mult căldura firii, decât focul sfânt al harului. Această râvnă a făcut pe mulți să fie apti să facă lucruri mari. Și totuși, când au făcut totul, au fost o aramă sunătoare și un chimval zăngănitor, pentru că nu L-au iubit pe Domnul Isus. Nici chiar faptele, care au fost făcute cu cea mai mare râvnă, nu sunt o dovadă definitivă, că ele au fost făcute din dragoste pentru Isus. De aceea trebuie să ne punem permanent întrebarea: „Îl iubesc eu pe Domnul?”

Vreau să merg puțin mai departe: nici chiar cea mai mare lepădare de sine nu dovedește neapărat dragostea pentru Isus. Petru a putut spune: „Doamne, noi am părăsit totul și Te-am urmat”. Cu toate că nu era mult ceea ce Petru a părăsit, era totuși tot ceea ce avea, și el a părăsit totul, fără ca pentru aceasta să recâștige bunuri pământești. Deseori a fost batjocorit din pricina lui Isus și îl așteptau alte batjocuri. Cu toate acestea, Domnul, care știa că Petru a jertfit totul din pricina Lui, îl întreabă: „Mă iubești?”

Este un adevăr trist că oamenii au făcut jertfe mari, ca să se dovedească a fi creștini, dar n-au avut în ei adevăratul fundament al credinței. Unii au fost chiar aruncați în închisori din pricina adevărului, dar n-au fost creștini adevărați. Nu îndrăznesc să afirm, dar mă tem, căci chiar în timpul martirilor au fost unii care și-au dat trupul să fie ars, dar pentru că n-au avut dragoste, nu le-a folosit la nimic.

Dragostea este totul. Lipsa ei nu poate fi înlocuită de nimic. Este posibil ca această comoară prețioasă să nu fie în inima noastră?

„Simon, fiul lui Iona, Mă iubești?” Este necesar să se pună această întrebare, deoarece inima omului nu este sinceră. El are și minte, și această minte trebuie să fie închinată, sfințită. Petru a fost trei ani în școala superioară, L-a avut acolo ca Învățător pe Isus și a învățat multe. După ce Petru a absolvit cursurile, Domnul său a considerat că este bine, ca înainte de a-l trimite la lucru, să-l întrebe: „Mă iubești?”

Frate, s-ar putea ca să răsfoiești paginile cărții acesteia, s-ar putea să asimilezi învățătura după învățătura, să te preocupi cu probleme teologice, să depui efort să rezolvi greutăți, să explici locuri din Scriptură sau să răspunzi la diferite întrebări, dar într-un fel sau altul inima ta este tot așa de uscată ca și foile cărților pe care le studiezi. De aceea este de mare folos, dacă Domnul intră în camera de studiu, îți închide cartea și-ți pune întrebarea cercetătoare: „Stai un timp liniștit și dă-Mi voie să te întreb: Mă iubești? Eu sunt mai bun decât toate cărțile și studiile. Ai o dragoste fierbinte și vie pentru Mine?”

Sper ca mulți dintre voi să fie cercetători plini de râvnă. Dacă învățați la școala duminicală, atunci e bine. Dacă vestiți Cuvântul pe stradă sau în case, faceți-o mai departe. Cum ați putea să-i umpleți pe alții, dacă voi nu sunteți plini? E bine să știi mult, dar dragostea este mai bună. Dacă studiezi, poți rezolva unele probleme. Dar dacă nu iubești, atunci nu poți pricepe taina tainelor. N-ai recunoscut ce este mai important din toată știința: cunoștința îngâmfmă, dar dragostea zidește. De aceea ia seama la întrebarea „Mă iubești?”

O mare parte din viața creștină trebuie să fie transpusă în practică. Noi trebuie să ne sculăm și să lucrăm. Dacă era ceva de făcut, atunci Petru era omul faptelor. El a ieșit să vestească Evanghelia; chiar și demonii îi erau supuși. Petru a făcut minuni în Numele lui Isus. Cu toate acestea, dragostea lui a trebuit să fie verificată: „Mă iubești?” El scosese tocmai mreaja aceea uriașă cu mulți pești la țarm. Cu multă iscusință și putere a dus-o la mal. Și totuși aceasta nu a dovedit dragostea sa.

Sunt între noi vestitori ai Evangheliei care au adus la țarm o mreajă plină. Lucrarea lor este mare și cu succes, dar asta nu exclude faptul că Domnul Isus verifică starea inimii lor. El le-a poruncit să lase pentru un timp mreajile la o parte și să fie numai cu El. Încetați să mai numărați peștii! Isus vrea să vă întrebe: „Voi ați scos demoni în Numele Meu, dar Mă iubiți?”

Fraților, aceasta este o chestiune serioasă: „Ca nu cumva eu să vestesc Evanghelia altora, iar eu însumi să fiu lepădat!” După ce i-ați adus pe alții la Isus și I-ați slujit lui Dumnezeu, să nu urmeze o prăbușire mortală, pentru că nu L-ați iubit pe Domnul Isus Însuși.

Trebuie să vă pun repetat această întrebare. Îl rog pe Domnul ca pe fiecare dintre noi să ne facă să simțim importanța acestei întrebări.

Poate avem misiunea să luptăm pentru credință, și poate am luptat ici și colo și am apărat adevărul ca pe propria viață. Este bine să fii un luptător viteaz al lui Isus Hristos, căci în timpul nostru este nevoie de oameni care nu se tem să poarte ocară lui Isus, căci ei rostesc adevărul cu autoritate. Dar și ei trebuie mereu întrebați: „Mă iubești?”

Un om poate fi un protestant decis, și cu toate acestea să nu-L iubească pe Hristos. Poate fi un apărător înflăcărat al adevărului divin, dar să nu-L iubească pe Acela care este Adevărul. Poate avea claritate cu privire la botez, așa cum este el prezentat în Scriptură, și totuși este posibil ca el niciodată să nu fi fost botezat în Hristos. El poate fi unul care s-a pus deoparte pentru Dumnezeu și recunoaște tot răul împotriva căruia protestează cei ce s-au pus deoparte, și cu toate acestea este posibil să meargă în pierzare.

Este o chestiune importantă pentru orice războinic creștin, să ia seama la scutul pe care îl are și să fie gata să răspundă imediat la întrebarea: „Simon, fiul lui Iona, Mă iubești?”

Oricât ați fi voi de deosebiți în lucrarea voastră sau în suferințele voastre pentru Hristos, vă rog să nu evitați această întrebare. Lăsați-L pe Domnul să privească în inima voastră și răspundeți-I la întrebarea pe care v-o pune mereu, până când ajungeți să vă întristați: „Simon, fiul lui Iona, Mă iubești?”

Dacă nu-L iubim pe Isus, atunci tot ceea ce noi am mărturisit în trecut este minciună

Este imposibil să fii creștin și să nu-L iubești pe Hristos. Luați inima de la locul ei, și nu va mai fi posibil să trăiți. Ați auzit Evanghelia, dar Evanghelia fără Hristos nu poate fi niciodată o „veste bună” pentru voi. Ați citit Biblia, dar Biblia fără Isus Hristos nu este nimic altceva, decât o literă moartă.

Prima rază de mângâiere, care a venit în inima mea, a strălucit din rănilor Mântuitorului. Abia atunci am avut speranța să devin fericit, când L-am văzut atârând pe cruce. Și pentru că speranța noastră nu este legată de o învățătură sau de un predicator, ci de Isus, trebuie să-L iubim pe Acela prin care a venit această speranță. Orice binecuvântare, pe care am primit-o, este legată de Persoana Sa, și fără El n-am fi putut-o primi.

Voi ați primit iertarea, dar această iertare are loc prin sângele Lui. Ați fost îmbrăcați cu dreptate, dar Domnul este dreptatea voastră. El Însuși este lauda și frumusețea voastră. Nici o binecuvântare nu poate fi savurată departe de Isus – tot așa cum lumina și căldura nu pot fi despărțite de soare. Toate binecuvântările vin la noi din mâna Sa străpunsă. De aceea trebuie să-L iubim. Este imposibil să savurăm darurile de preț ale dragostei Sale nemărginite, și să nu-L iubim. Nu vă puteți așeza la soare, fără să nu vă încălziți - și nici să primiți din plinătatea lui Hristos, fără să nu fiți umpluți de recunoștință.

Orice acțiune creștină exterioară am făcut-o din dragoste pentru Isus sau a fost o înșelătorie. Ce este de exemplu botezul, dacă prin el nu am fost îngropați împreună cu Hristos în moartea Sa, iar acum umblăm în viața nouă? Ce este Masa Domnului altceva, decât o masă obișnuită, să mănânci pâine și să bei vin, dacă Hristos nu este prezent? Dar dacă noi am venit la Masa Domnului cu inimi sincere, și nu ca fățarnicii, atunci putem să mâncăm din pâine și să bem din vin, dar să nu-L iubim? Așa ceva nu poate să se întâmple.

Fratele meu, te rogi? Ai vorbit cu adevărat cu Dumnezeu prin rugăciune? Ai putut face aceasta numai prin Domnul Isus, Mijlocitorul; și dacă ai vorbit cu Dumnezeu prin intermediul Mijlocitorului, atunci nu poți rămâne fără dragoste față de Acela care este ușa spre Tatăl. Dacă ai depus o mărturie a credinței tale, cum poate fi aceasta adevărată, dacă inima ta nu arde în sentimente pentru Marele Duce al fericirii noastre?

Tu ai speranțe mari, dar ce speri? Nu este speranța ta în totul în El? Nu aștepti să fii ca El, atunci când El va veni? Tu speri să înviezi, dar aceasta este posibil numai prin învierea Sa, căci

El este cel dintâi rod al celor înviați. Tu aștepti să domnești pe pământ, dar cu El. Tu nu aștepti o împărăție de o mie de ani fără împărat. Tu aștepti un cer nou, care nu va avea sfârșit. Dar acest cer constă în a fi cu Isus acolo unde este El, ca să vezi slava Lui. Dacă pe tot ceea ce ai primit este impregnat Numele lui Isus și vine direct din mâna Sa străpunsă, atunci nu se poate ca tu să-ți fi însușit toate acestea și să nu-L iubești.

Dacă îți pun această întrebare, gândește că prin răspunsul pe care îl dai tu poți fi un fățarnic sau un om sincer, un mărturisitor fals sau unul adevărat, un copil al lui Dumnezeu sau un copil al mâniei. De aceea răspunde la întrebare. Dar răspunde în așa fel, ca și cum ai sta înaintea scaunului de judecată al Aceluia care astăzi te întreabă în mod blând, dar care mai târziu te va întreba cu un alt ton și te va privi cu o altă privire – cu ochi care sunt ca para focului - „Simon, fiul lui Iona, Mă iubești?”

Dacă nu-L iubim pe Hristos, atunci viitorul va fi întunecat

Noi nu ne-am sfârșit viața, o mare parte a călătoriei este probabil înaintea noastră. Totul va merge bine, dacă Îl iubim pe Hristos. Dar nimic nu poate progresa, dacă lipsește dragostea pentru Domnul Isus.

Petru este chemat să pască mieii și oile; dar prima trăsătură de caracter a unui adevărat păstor este dragostea față de Hristos. Isus Hristos face o cercetare, ca să vadă dacă Petru are trăsăturile de caracter necesare, atunci când îi încredințează pășunarea mieilor și a oilor Sale.

Isus nu Se interesează în primul rând de cunoștințele lui Petru sau de darul său de a vorbi, ci de dragostea sa; căci prima, a doua și a treia aptitudine a unui păstor este o inimă iubitoare.

Rețineți: ce este valabil pentru un păstor, este valabil pentru oricare alt lucrător în împărăția lui Dumnezeu. Dragostea este prioritară, prietenul meu drag; nu poți lucra pentru Hristos, dacă nu-L iubești.

„Dar eu îi pot învăța pe alții la școala duminicală“, va spune probabil cineva. – Nu, nu, fără dragoste pentru Isus.

„Eu sunt membru al unei asociații, care face multe lucruri bune.“ – Dar nu vei face nimic spre slava lui Dumnezeu, dacă nu ești membru al acestei asociații din dragoste pentru Domnul Isus.

Pune uneltele de o parte, căci nu poți fi util în via Domnului tău, dacă inima ta nu-L iubește. Mlădițele viei Sale rămân mai bine netăiate, decât să fie curățite de mâini mânioase. Nu te apropia de miei, omule, căci nu-i vei crește, dacă inima și mâinile tale nu sunt blânde! Dacă nu-L iubești pe Domnul, atunci nu vei iubi nici lucrarea Lui, nici pe slujitorii Lui și nici regulile Casei Sale; iar noi putem să facem lucrul mai bine fără tine, decât cu tine. A avea un lucrător care fără dragoste murmură mereu în casa și via Domnului, este un chin pentru toată familia. În inimă trebuie să fie dragoste, altfel nu poate avea loc nici o lucrare adevărată.

Poate vă stau înaintea suferințe. Dar dacă inima voastră nu-I aparține cu adevărat lui Hristos, nu veți fi în stare să le suportați din pricina lui Hristos.

N-a mai durat mult, și a venit timpul pentru Petru ca să-L glorifice pe Dumnezeu prin moartea sa. Petru urma să fie legat și dus acolo unde nu voia el. Petru nu ar fi fost vrednic să devină un martir, dacă nu L-ar fi iubit pe Isus. Tradiția spune că el a fost crucificat cu capul în jos, căci considera că este prea multă onoare pentru el să sufere moartea în același fel ca Domnul său. Se poate că el a murit prin crucificare, dar a fost dragostea sa puternică, adâncă, care l-a făcut să biruiască moartea.

Dragostea face din tine un erou. Dacă Duhul lui Dumnezeu aprinde dragostea, atunci El inspiră și curaj. Vedeți cât de importantă este dragostea pentru viitor? Tinere creștin, tu va trebui să fii biciuit, înainte de a intra în cer! În funcție de cercul în care îți duci viața, ești deosebit de privilegiat dacă nu ești batjocorit și prigonit. Între aici și cer vei avea de suferit; probabil printre dușmanii tăi sunt chiar cei din casa ta. Mulți vor aștepta ca tu să șchiopătezi sau îți vor pune chiar piedici pe cale. Pentru a merge sigur trebuie să ai focul iubirii în inimă.

Dacă nu-L iubești cu ardoare pe Domnul Isus, atunci păcatul va fi stăpân pe tine. Lepădarea de sine și smerenia, care vor fi ușor de suportat dacă ai dragoste, vor fi imposibil de suportat dacă nu ai dragoste. Pentru a lucra corect, a suporta sau a muri, trebuie să-L iubim din toată inima pe Domnul Isus.

Vedeți, fraților, dacă nu avem dragoste pentru Isus, atunci ne lipsește ceea ce avem nevoie pentru a rămâne pe drumul îngust și pentru a persevera până la sfârșit! Oamenii părăsesc deseori ceea ce doresc, dar niciodată ceea ce iubesc. Oamenii se pot dezice de ceea ce este pentru ei o convingere a minții, dar nu se vor dezice niciodată de convingerile care vin din inimă. Dacă vreți să perseverați până la sfârșit, atunci o puteți face numai în puterea dragostei.

Dragostea este o forță mare, încurajatoare. În lucrarea pentru Domnul vă veți lovi de greutate, care vor fi mai mari decât puterea voastră de decizie și mai însemnate decât înțelepciunea voastră. Necredința se va folosi de minte și va face calcule, dar dragostea, dragostea puternică va râde de imposibil și cu ajutorul lui Isus Hristos va realiza imposibilul. Dragostea „sare peste un zid“ și mână în mână cu credința este aproape atotputernică; da, prin puterea lui Dumnezeu va putea totul pentru Isus Hristos, Domnul ei. Dacă vă lipsește dragostea, atunci energia voastră este mică, lipsește puterea care să-l călească pe om și să-i supună pe vrăjmașii lui.

Fără dragoste nu aveți nici forța transformatoare. Dragostea pentru Hristos este aceea care ne face asemenea Lui. Dacă-L iubești pe Hristos, treptat te vei asemăna tot mai mult cu El, dar fără dragoste nu vei purta niciodată chipul Celui ceresc.

Frații mei, mai este ceva, la care ar trebui să ne gândim. Curând vom fi la Domnul. Vom fi acolo unde timpul cu vârtejurile lui mici și scurgerea permanentă spre veșnicie va fi uitat. Dar dacă n-avem dragoste pentru Isus, nu vom ajunge acolo unde este El. Nimeni nu va ajunge în cer, dacă mai întâi nu a învățat aici pe pământ să-L iubească. De aceea trebuie să avem dragoste pentru Isus. Viitorul solicită aceasta ca pe o necesitate absolută; de aceea pun întrebarea cu toată seriozitatea și accentuat: „Simon, fiul lui Iona, mă iubești?“

Dacă Îl iubim, ce urmează după aceea?

Dacă deci Îl iubim, să facem atunci ceva pentru El, căci Domnul Isus i-a zis lui Petru, atunci când acesta a zis „Doamne, Tu știi toate lucrurile, Tu știi că Te iubesc“: „Paște oile Mele!“ Aceasta a fost foarte frumos din partea Mântuitorului, căci El a știut că acolo unde este dragoste, este și dorința de activitate. Deoarece Isus iubea foarte mult, mâncarea și băutura Lui a fost să facă voia Tatălui Său ceresc. Se pare că Domnul Isus a gândit: Petru Mă iubește și va fi o durere pentru inima lui, dacă nu-i dau să facă ceva. „Du-te și paște oile Mele!“

Frați și surori, dacă-L iubiți pe Isus Hristos, atunci nu vă petreceți duminica aceasta nefăcând nimic. Dacă-L iubiți pe Hristos, începeți să lucrați. Ce faceți voi? Mergeți la adunare și primiți o hrană bună. Este aceasta totul? Sunt mulți oameni care se ocupă cu hrana și aparțin acelor care sunt harnici în mânăuirea cuțitului și a furculiței, dar nu cred că este o dovadă de dragoste față de un om, căruia îi mănânci pâinea. Foarte mulți, care se numesc creștini, nu dau nici o dovadă a dragostei față de Hristos – în afară de faptul că ei ascultă cu plăcere vestirea Cuvântului.

Deci, dacă-L iubiți pe Isus Hristos, după cum afirmați, dovediți-o, făcând binele: „Paște oile Mele!“ Văd un grup de frați care s-au strâns să țină o conferință și să crească în har. Un lucru foarte bun: creșteți, frații mei, cât se poate de repede; doresc să vă văd cât mai curând o grădină de flori, toți crescând și înflorind. Dar când ați făcut toate acestea, nu vă doriți fericire, ca și cum ați făcut ceva bun, căci nu folosește la nimic, dacă nu sunteți conduși a face ceva pentru Domnul.

Publicarea unor rapoarte cu privire la aceste conferințe am putea-o asemăna cu o relatare făcută oamenilor săraci și flămânzi din Londra despre o masă festivă pe care au avut-o consilierii orașului. Nimeni nu se va sătura din aceste rapoarte.

Dacă Îl iubiți pe Isus, atunci pășunați oile și mieii Lui. Dacă la voi nu se găsește nimic altceva, decât numai vorbe goale, numai gălăgie, atunci dedicați-vă lucrării de a câștiga suflete. Mergeți la cei săraci și neștiutori și vestiți-L pe Hristos ca Mântuitor al celor păcătoși.

Aceasta este piatra de încercare, pentru a vedea cât de mult ați crescut în har. Aceasta este piatra de încercare a vieții voastre, pentru a vedea cât de mult ați ajuns să vă asemănați cu Isus. Dacă nu vă duceți acum să pășunați oile Sale, atunci este totuna ce spuneți sau ce credeți că savurați; nu dați dovada dragostei, pe care o cere Domnul Isus.

Doresc să sintetizez încă o dată: data viitoare, când veți învăța în școala duminicală sau în familia voastră, faceți-o din dragoste pentru Domnul. Spuneți-vă vouă înșivă: „Îl iubesc pe Hristos și din dragoste pentru El vreau acum să-i învăț pe alții.“ O, azi după-masă va fi o oră minunată, vei reuși, dacă vei învăța din dragoste pentru El. Orice cuvânt, pe care-l vei rosti, va fi plin de putere, pentru că dragostea pentru El îți va da această putere. Vei fi plin de răbdare cu fetița aceea care până acum făcea gălăgie și mult deranj, din dragoste pentru El. Vei povesti multe istorioare tânărului acela gălăgios, și când ai terminat de povestit, el va dori să mai asculte o istorioară. Cu răbdare îi vei mai spune una – din dragoste pentru Hristos. Când te vei ruga cu cei mici, roagă-te pentru că-i iubești din pricina lui Hristos. Mergi să vestești Cuvântul pe stradă. Vestește-L din dragoste pentru Hristos. Câteodată vestim Cuvântul, pentru că suntem la rând să facem aceasta: dar nu trebuie să fie așa.

Atât timp cât trăiți, faceți totul din dragoste pentru Hristos. Aceasta va răspândi flori peste lucrarea voastră și o va face frumoasă pentru El. Lăsați să lucreze degetele iubirii, mintea iubirii, ochii dragostei, mâinile dragostei; luptați-vă în dragoste, rugați-vă cu dragoste, vorbiți cu dragoste, trăiți în dragoste. În felul acesta veți fi plini de putere, iar Dumnezeu vă va binecuvânta din pricina lui Isus.